

Rodun kuvaus

IBIZNPODENCO

1. Yleisvaikutelma

Rodulla on yksi rotumääritelmä, jossa kolme erilaista karvanlaatua; lyhyt-, karkea- ja pitkäkarvainen.

Ensivilkaisulla ibizanpodenco antaa itsestään kaurismaisen vaikutelman. Herkkä, eloisa hyväryhtinen koira, joka tarkkailee ympäristöään hyväntahtoisen kiinnostuneena.

Kokonaismittasuhteiltaan koira on korkearaajainen ja kapea, ollen vain hivenen korkeuttaan pidempi.

Ilmava koira on rungoltaan ja päältään jopa kevyt, kuitenkin luustossa ja koirassa kauttaaltaan tulee olla työkoiralle riittävä vahvuus.

Rotu antaa kuvan notkeasta, nopeasta ja jäntevästä koirasta, joka kykenee nopeisiin käänkösiin ja liikkumaan vaivattomasti vaikeassakin maastossa.

Ibiza on rakentunut kapeista pitkistä linjoista.

Pää on kapea ja pitkä, kaula, raajat, tassut, säkä, selkä ja rintakehä pitkät.

Lanneosa tulee kuitenkin olla lyhyehkö, lantio melko jyrkkä, näin koira ei tule rungoltaan liian pitkäksi.

Podenco on rungoltaan kaarevalinjainen, joskin selkä on suora. Kaula on kaareva, samoin häntä kaartuu liikkeessä sirpille. Muutoin koira on rakentunut enemmänkin kulmista kuin kaarista.

Häntä on alas kiinnittynyt, pitkä ja kapea, hyvin eläväinen. Seistessä koira yleensä kantaa häntäänsä alhaalla, mutta mielentilastaan riippuen nostaa sitä puoli-kiepile tai vetää jalkojen väliin. Liikkeessä häntä tulisi nousta vähintään sirpille selkälinjan yläpuolelle. Nuoret yksilöt kantavat häntäänsä yleensä korkeammalla kuin aikuiset.

Edestä ja takaa katsottuna podencon raajat ovat suorat, sivulta niukasti, mutta tasapainoisesti kulmautunut.

Sivusta katsottuna, rintalasta tulisi olla selvästi esillä, lapa tulee olla viisto, olkavarsi suora, välikammenet pystysuorat, kypälät pitkät. Takaosassa ei tulisi olla suhteessa etuosaa enemmän kulmauksia, vaikka kinnerkulman tuleekin olla voimakas.

Koiran tulee kaiken kaikkiaan seistä jaloillaan ja antaa vaikutelma siitä, että liikkeelle lähtiessä ravi on kevyttä, tasapainoista ja vaivatonta. Ravatessaan koira on väsymättömän näköinen, ja sen tulee kyetä liikkumaan ja kääntymään tasapainoisesti niin pienessä kuin avarassakin tilassa eri vauhteilla.

Rodun kuvaus

LIIKKEET: FCI'n rotumääritelmä: The preferred movement is a suspended trot.

Ibizanpodencon ravia kutsutaan myös termillä ”pidätettyä ravia”. Koira nytkäyttää rannettaan eteenpäin, ja ikään kuin ”leijaa” ilmassa, ennen kun etujalka osuu maahan. Koiran liikkussa raajojen liike itsessään ei ole ulottuva, liikkeen pituus tulee jouston ja vahvan takaliikkeen yhteisvaikutuksesta, liikkeen korkeus joustosta. Etuliikkeen ei tule olla edestä hackney tyyppistä, vaikka koira usein nostelee eturaajojaan. Ravi kaiken kaikkiaan on verraten lyhytaskelista ja korkeaa, silti eteenpäinvievää.

Podencon liike ei ole pitkä, matalaa, maatavoittavaa, vaan enemmänkin kevyttä, joustavaa, ja matkaavoittavaa.

Ibizanpodencon väritys on aina joko valkoinen, punainen tai niiden sekoitus. Silmien ja kirsun tulee olla turkin väriin sointuvat, kirsu lihan värinen, silmien väri muistuttaa meripihkan väriä ja niiden sävy voi turkin värin mukaan olla joko tummempi tai vaaleampi. Mustaa tai ruskeaa pigmenttiä ei rodussa esiinny.

2. Historia

Ibizanpodencon arvellaan olevan yksi tunnetuimpia vanhoja koirarotuja, jota kutsuttiin myös ”Kleopatran koiraksi” Todisteita rodun alkuperästä löytyy mm. kalliomaaluksista ja museoesineistä. Anubiskoira muistuttaakin ilmiselvästi niin ibizanpodenco, kuin serkkuaan faaraokoiraa.

Myytin mukaan vain kuninkaallisilla oli oikeus pitää näitä jaloja koiria lemmikkeinään, ja koulia niitä metsästyskäyttöön.

Tuhansia vuosia myöhemmin koiria kulkeutui Baleaareille. Siellä saarten luomassa eristyksessä, Ibizan saarella, ibizanpodenco sitten kehittyi omaksi, yhtenäiseksi rodukseen ja on säilynyt pitkälti muuttumattomana näihin päiviin asti.

Baleaareilla rotu tunnetaan nimellä "Ca Eivissenc" ja se on edelleen hyvin yleinen metsästyskoira kotiseuduillaan Kataloniassa, Valencian alueella, Roussillonissa ja Provencessa, joissa se tunnetaan nimillä Xarnelo, Mayorquais, Mallorqui, Charnegui, Charnigue sekä Baleaarien koirana.

Ensimmäinen ibizanpodenco tuotiin Suomeen vuonna 1966 Englannista, mutta koira palasi isäntänsä kanssa takaisin kotimaahansa.

Seuraavat podencot tuotiin Ruotsista vuosina 1985 ja 1986, jonka jälkeen koiria tuotiin pikkuhiljaa. Ensimmäinen pentue Suomessa rekisteröitiin vuonna 1991.

Suomeen koiria on tuotu lähinnä Norjasta, Ruotsista, Tanskasta, Espanjasta, Brittein saarilta ja USA'sta.

Ensimmäinen rotumääritelmä ibizanpodencoille kirjoitettiin vuonna 1912 ja FCI (Fédération Cynologique Internationale) hyväksyi rodun vuonna 1982.

Rodun kuvaus

3. Käyttötarkoitus

Aikojen alusta ibizanpodencon päätyö on ollut tuoda ruokaa perheelle. Niukoissa oloissa elävä isäntäväki tarvitsi koiran joka oli terve, nöyrä, ja helppo kouluttaa. Metsästystaitoihin kuului, että koira osasi liikkua kallioisessa, pusikkoisessa maastossa tehokkaasti ja taitavasti, nopeasti ja itseään loukkaamatta, myös pimeänaikaan.

Rotu opetettiin tuomaan pienriista metsästäjän käteen elävänä. Näin metsästäjällä oli mahdollisuus päästää tiineet naaraat, ja poikaset takasin luontoon, keräten talteen vain lihaisimmat yksilöt.

Nykyisin ibizaa käytetään sekä tuliaseilla, että ilman tapahtuvassa metsästyksessä päivänvalossa ja yöllä. Ilman tuliaseita metsästettäessä riista halutaan tuotavaksi käteen joko elävänä, tai niskat taitettuna. Useimmat metsästäjät ovat kuitenkin edelleen tarkkoja koiran pehmytsuisuudesta, ammutussakaan jäniksessä ei saisi olla hampaan reikiä.

Ibizanpodencon pääriista on kaniini ja rusakko, isommista eläimistä mm. kauris. Villisian ja muun suurriistan metsästyksessä podencoä käytetään lähinnä pysäyttävänä koirana, linnustettaessa koira seisoo ja noutaa.

Podencolla harvennetaan myös epätoivottavia eläimiä mm. kettua ja muita pienpetoja.

Ibizanpodencon metsästyksestä on monta legendaa, ja totuus on edelleen tarua ihmeellisempää.

Koiraa on kutsuttu nimellä ”three way hunter”, jonka mukaisesti koira on yhtä menestyksenkäs metsästäjä käyttäen nenäänsä, korviaan ja silmiään.

Erinomainen nenätyöskentely ja korvien käyttö mahdollistaa riistan löytymisen myös tiheiköistä pimeänaikaan.

Koirat metsästävät vaikeakulkuisessa maastossa, kallioiden, railojen ja pusikkojen keskellä, joskus jopa päiviä kestäväillä metsästysretkillä.

Liikuttaessa vauhdikkaasti tiheikössä näkyvyys ei ole parhain, joten koirat matkaa voittaakseen etenevät muutaman metrin korkeuteen kohoavilla loikkasarjoilla, mitkä mahdollistavat myös näköhavainnot riistasta laajemmaltakin alueelta. Näin liikkuaan ibizanpodencot muistuttavat kaurista tai antilooppia

Metsästysajue koostuu yleensä useista nartuista, ja vain yhdestä uroksesta, koska urokset eivät välttämättä kykene ajonaikana yhteistyöhön.

- linkkejä metsästysvideoihin.

<http://video.google.es>

haku Ca Eivissenc

<http://www.youtube.com/>

haku: Ca Eivissenc

Rodun kuvaus

4. . Luonne ja ibiza tänä päivänä

Ibizanpodencon luonnetta on kuvattu Petr-Panin luonteeksi, ja etteivät ne koskaan kasva aikuisiksi. Rotu on leikkisä, utelias ja energinen. lähes aina hyvällä tuulella.. Leikkisyys säilyy koirissa koko elämän, ja monilla veteraaneilla on vielä lelulaatikko ahkerassa käytössä.

Podenco ei varsinaisesti ole vinttikoirra, vaan nimenomaan alkukantainen metsästyskoira, tavallaan väliinputoja vinttikoirien ja tavallisen koiran välillä.

Aktiivisena metsästyskoirana ja alkukantaisen laumakoirana podenco kaipaa normivinttikoiraa enemmän aktiviteetteja ja konkreettista työtä. Varsinkin nuoret yksilöt oireilevat helposti mikäli riittävää ”työmäärää” ja ryhmäkuria ei ole tarjolla. Metsästysvietti on rodussa edelleen vahvana, ja nämä aamupäivisin sohvalla siestaa viettävät boheemit muuttuvat hämärän tullen päämääräiseksi metsästäjäksi.

Varsinaista paimenkoiramaista miellyttämisenhalua podencolla ei ole, mutta koiria on älykäs ja helppo opettaa. Podencolla on suuri tarve olla hyväksytyt omassa yhteisössään, sekä positiivinen kiinnostus kaikkeen uuteen, mikä tekee koirasta myös helposti opetettavan ja rutiineja rakastavan seurakoiran.

Suomessa ja pohjoismaissa podencojen koemuotona on vinttikoirien rata ja mastojuoksu, joista myös koirat voivat valioitua.

Tulee kuitenkin muistaa että maastajuoksukoe ei vastaa millään tavoin koirien käyttökoetta Espanjassa, se on vain pieni murto-osa päivän työstä, jo liikkeellä olevan yhden saaliin nopea kiinniottaminen.

Perinteisen kilpajuoksun lisäksi podencosta on kehittynyt monipuolinen harrastuskoira. Usa'ssa on useita tottelevaisuusvaliota, ja rotu on usein nähty myös agilitykilpailuissa. Podenco viihtyy lajeissa missä saa käyttää nenäänsä ja älyään. Erilaiset perustottelevaisuutta vaativat vauhdikkaat lajit ovat suosittuja, mm pelastuskoiratoiminta, ja erilaiset jälki ja haku harjoitukset, agility, flyball, ja koiratanssi.

Uroksilla kestää aikuistuminen usein kolmevuotiaaksi, jonka jälkeen saattaa joillakin yksilöillä herätä puolustusviettiä, ja vieraiden urosten kanssa juoksuleikit eivät enää onnistukaan.

Kaiken kaikkiaan podencolla tulee olla pehmeä temperamentti, eikä se saa olla aggressiivinen. Kovuus koirasta löytyy metsästysvietissä.

Vaikka podenco on ystävällinen, se voi myös olla hyvin pidättyväinen, joskus jopa epäluuloinen vieraita kohtaan.

Varsinkin nuorena koirat voivat esimerkiksi väistää tuomaria näyttelyssä, mutta koira ei saa olla hysteerinen ja panikoiva.

Usein myös näyttelykehässä koirasta näkee selvästi päivän tuulen. Korvat ja häntä ovat ilmeikkäin osa, mutta koiralla on kyky muuttaa itsensä silmäräpäyksessä leikkisästä maailmanvalloittajasta elämäkensäkyllästyneeksi laahustajaksi.

Rodun kuvaus

5. Tämän hetken tilanne rodussa (ulkomuoto)

Koko on kasvanut edelleen, kautta maailman.

Koirat eivät ole pelkästään korkeita, vaan myös hyvin vahvoja, näyttäviä ja rotevia, jopa pyöreälinjaisia tai greyhounmaisia, pitkine perineen, lentävine liikkeineen.

Luustot ja rungot ovat rotevoituneet, moni koira on edestä selkeästi liian leveä.

Huomataksaa pyöreät kylkiluut, liian lyhyet rintakehät.

o Liian pieniä tai kevyitä, rungoltaan / luustoltaan koiria **ei ole**

Leveät ja rotevat kallot, puutteelliset alaleuat.

Vaalea pigmentti silmissä

- Etuosissa ongelmat ovat moninaiset.

o Etuosia mitkä näyttävät seistessä kohtalaisilta, mutta hajoavat liikkeessä. Eturaajat paiskovat joka ilmansuuntaan.

o Etuosat mitkä liikkeessä hyvät, mutta virhe on paikattu virheellä.

o Pahimpana kokonaisuutena liian edessä olevat raajat.

o puutteelliset eturinnat ja rintalastat

o lavat saisivat yleisesti olla viistommat.

o olkavarret suorat ei pystysuorat.

o välikämmenet tulee olla pystysuorat

o lantiot saisivat yleisesti olla viistommat, lanneosat lyhyemmät.

6. Kehittyminen ikäkausittain

Koira on mittasuhteiltaan hivenen korkeuttaan pidempi, mutta kaikissa kehitysvaiheissa sen tulee seistä kaikilla neljällä raajallaan. Varsinkin urokset ovat parivuotiaana lyhyimmillään, siitä huolimatta tasapainon liikkeessä tulee säilyä.

Etu ja takakulmaukset elävät koko koiran eliniän. Pentuaikana ja nuorena koiran etu kulmaukset ovat voimakkaimmillaan, ne suoristuvat iän myötä. Koira saattaa tällöin olla takakorkea, takakulmaukset lisääntyvät aina iän myötä.

Nuoret koirat kantavat usein häntäänsä korkeammalla.

Koiran turkki ja pigmentti kehittyvät pari-kolmevuotiaaksi.

7. Rotumääritelmä selityksin ja kuvin

(liite) rotumääritelmä SKL